

τὸ νὰ ἐντυπώνωνται ἐν τῇ μνήμῃ του ὅσα ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ καὶ ἐγύμναζεν ἰδιαζόντως αὐτόν.

Πρὶν δὲ προχωρήσῃ εἰς τὰ νομικὰ ἐγνώρισε τὸν Κ. John Calhoun, ὅστις τῷ ἐπρότεινε νὰ τὸν παραλάβῃ μετ' ἐκείνου ἵνα σπουδάζῃ τὴν χωρομετρίαν (surveying). Συνεχῶς ἐπορεύετο μετὰ τοῦ Calhoun εἰς τὰς πεδιάδας, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπηγγέλθη τὸ γεωμέτρῃν δι' ἴδιον λογαριασμόν. Ἡ τύχη ἐδείχθη σήμερον εἰς τὸν Αἰγκολν μᾶλλον εὐνοῦς ἢ εἰς τὰς προτέρας αὐτοῦ ἐπιχειρήσεις. Εἰργάζετο δὲ μετὰ τῆς συνήθους ἐπιμονῆς, καὶ κατήντησε πλέον παλῦδασχολος ἢ ποτέ. Ἀπῆλκυσε φήμην λαμπράν, ἀλλὰ μόλις ἐν ἔτος ἐνησχολήθη εἰς τὰ τοῦ γεωμέτρου ἔργον καὶ παρήτησεν αὐτό.

Κατὰ τὸν Αὐγούστου τοῦ 1834, ἦτοι δύο ἔτη μετέπειτα, ἐγένετο ὑποψήφιος διὰ τὸ νομοθετικὸν σῶμα. Εἴκοσι δὲ καὶ ἑξ ἔτη ἄγων ἦτο ὑποψήφιος διὰ τὸ Illinois. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην αἱ περὶ ἐπιτυχίας ἐλπίδες ἦσαν μεγαλύτεραι ἢ τὴν πρώτην φοράν, διότι εἶχε κατασταθῇ δημοτικώτατος. Ἐθεωρεῖτο δὲ διακεκριμένος στρατιώτης, καλὸς νομικός, καὶ τέλος νέος οὗτινος πολλὰ τὸ μέλλον ὑπέσχετο. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἀπῆλκυσε καὶ ὑπόληψιν ὡς κάτοχος πνεύματος ὑγιοῦς, μεγαλοφυΐας καὶ χρηστότητος ἡθῶν.

Ταῦτα πάντα ἦσαν ἀληθῆ. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς ἐφθάσε, καὶ ὡς ὑπὸ πάντων προσεδόκατο ἐφάνη νικητὴς μὲ μέγαν ἀριθμὸν ψήφων.

Τοιοῦτοτρόπως ἤρξατο ὁ πολιτικὸς τοῦ ταπεινοῦ Ἀβραάμ βίος, φθάσας ἐπὶ τέλους καὶ εἰς τὴν τοῦ Προέδρου θέσιν.

Ὅποια δὲ ὑπῆρξαν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ἀνδρὸς περιττὸν νὰ εἰπώμεν.

Ὁ Αἰγκολν ἐξηκολούθει καὶ εὐτυχῶς νὰ σπουδάζῃ πάντοτε καὶ νὰ ἐξασκῆται εἰς τὴν νομικὴν.

Ὁ περὶ δουλείας ἀνταγωνισμὸς διετηλώθη πανδημῶς τὸ 1837.

Ὁ Ἀβραάμ ἦτο ὁ πρῶτος συνήγορος τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας, καὶ ἐν διαφόροις περιστάσεσιν ἱκανῶς ὑπηρετήσε τὰ τοῦ ἔθνους συμφέροντα διὰ πατριωτικῶν καὶ μεστῶν φιλελευθερίας λόγων, τοὺς ὁποίους καὶ εἰς διάφορα μέρη ἀπήγγειλεν.

Ἐν τούτοις παρερχόμεθα σειρὰν ἐτῶν, κατὰ τὰ ὅποια ὁ Αἰγκολν ἐξηκολούθει νὰ ἐνασχολῆται περὶ πᾶν τῆς πατρίδος καλὸν καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, φθάνομεν δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς τοῦ Προέδρου ἐκλογῆς, ὅτε 491,275 ψῆφοι πλείονες τῶν τοῦ Douglas, 1,048,499 τῶν τοῦ Breckinridge, καὶ 1,275,821 τῶν τοῦ Bell ἀνέδειξαν αὐτὸν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1860 Πρόεδρον τῶν ἑνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν.

Σκοπὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ ἐκλέγοντος τὸν

Ἀβραάμ. Αἰγκολν πρῶτον αὐτοῦ ἄρχοντα ἦτο ἡ τῆς δουλείας περιστολὴ, καὶ ἡ κατάλυσις τῆς πολιτικῆς ἐκείνης ἰσχύος, ἥτις ἠπείλει νὰ καταστῇ διαρκής.

Ἐντεῦθεν ἄρχεται ὁ τραγικὸς ἐκείνος τῶν Ἀμερικανῶν ἐμφύλιος πόλεμος, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ καθέκαστα δὲν ἐμφιλοχωροῦμεν ὡς τοῖς πᾶσι γνωστά. Καὶ ποῖος τῶντι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε τὸν ὀρθαλμὸν ἐπὶ τῶν δύο τούτων διαμαχομένων ἀδελφῶν τοῦ Βορῆα καὶ τοῦ Νότου; Ποῖος δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δὲν συνεκινήθη ἐξ αὐτοῦ τοῦ πολέμου; Καὶ ὁ πολιτικὸς καὶ ὁ ἔμπορος γινώσκουσι τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐν τούτοις ληξάσης τῆς τοῦ Αἰγκολν προεδρείας, ἰδοὺ πάλιν αὐτὸς ἐκ νέου τῶν Ἀμερικανῶν Πρόεδρος ἐκλέγεται, οἱ δὲ Βόρειοι ὅλον ἐν προχωροῦσι καὶ ἡ τῶν Νοτίων θέσις καθ' ἡμέραν δεινότερα καθίσταται.

Ἡ τῶν Ἑνωτικῶν ὑπεροχὴ πασιδῆλως ἐφάνη· ἀλλ' ὅτε ὁ πόλεμος ἤγγιζεν εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, ὅτε ὁ τόσον ὑπὲρ τῆς καταπαύσεως τῆς δουλείας μοχθήσας Αἰγκολν ἐπλησίαζεν εἰς τὸν ὀφειλόμενον αὐτῷ τῆς δόξης στέφανον, χεῖρ μισαρὰ καὶ ἄνανδρος διεύθυνε πυροβόλον κατ' αὐταῦ, ὁ δὲ κόσμος ὀλόκληρος ἔσπριξε διὰ τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο κακούργημα.

Οὐδεμία ὑπάρχει καρδία μὴ αἰσθανθεῖσα βαθεῖαν λύπην κατὰ τὸ ὅλως ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβέβηκός. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Αἰγκολν ἔκειτο νεκρὸς, οἱ δὲ Νότιοι μηδὲν κατορθώσαντες τοῖς Βορείοις παρεδίδοντο.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὁ Αἰγκολν συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ ἐπορεύετο περὶ τὴν ἐγδοὴν περίπου ὥραν εἰς τὸ θέατρον. Περὶ δὲ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὁ δολοφόνος W. Booth εἰσελθὼν εἰς τὸ θεωρεῖον καὶ ἐξαγαγὼν πολύκαννον πιστόλιον ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Προέδρου. Ἡ σφαῖρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς μέρος· ὁ δὲ δολοφόνος ἐντὸς δύο δευτερολέπτων εὐρέθη εἰς τὴν σκηνὴν, μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα ἔχων καὶ κράζων· « Sic semper tyrannis! »

Τὸ τραῦμα ἦτο θανατηφόρον· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα κατὰ τὸ ὅποιον ἔζησεν, ἔμεινεν ὅλως ἀναίσθητος. Τὴν ἐπιοῦσαν (15 Ἀπριλίου 1865), τὴν ἐβδόμην ὥραν καὶ εἴκοσι λεπτά τῆς πρωΐας, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Φ. Α. Μ.

Π Ε Ρ Ι

ΤΗΣ ΕΝ ΒΡΑΪΛΛΑΙ ΧΟΛΕΡΑΣ.

Βραῖλλα τῇ 14 Αὐγούστου 1865.

Φίλτατέ μοι!

Μὴ ζῆτε ποικιλίας καὶ μειδιάματα ἐν τῇ ἐπιστολῇ μου ταύτῃ, ἥτις κατ' οὐδὲν ὁμοιάζει πρὸς

ὅσας τὸς αἰσῶν σοὶ ἔγραψα. Ἄλλοι καιροὶ, ἄλλα πράγματτα! Ἄν σήμερον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους περὶ ἐνὸς μόνον μ' εὖρης ὁμιλοῦντα, μὴ μὲ καταδικάσης, ἀλλ' ἀπόδος τὰ πάντα τῇ φιλοφρονίᾳ κυρία, ἥτις εὐγενῶς, κατ' αὐτὴν, φερομένη, ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μας, ἣν ἀνχμφιδόλως ποτὲ δὲν θέλομεν λησμονήσῃ, καὶ περὶ τῶν τρόπων τῆς ὁποίας δὲν θέλομεν παύσει ποτὲ συνδιαλεγόμενοι, τοσοῦτον κατέθελξεν ἡμᾶς διὰ τῶν φιλοφρονήσεων καὶ περιποιήσεων της. Καὶ ὅ,τι περιέργον, ὅ,τι σπάνιον, οὐδεὶς ἤθελε νὰ δεχθῇ τὴν κυρίαν τυχὴν, καὶ μάλιστα τὰς τόσας αὐτῆς θοιπείας· καὶ ἐν τούτοις μ' ὅλας ταύτας τὰς ἐνστάσεις, αὕτη ἐπέβαλεν ἑαυτὴν καὶ τὰ παρακολουθοῦντα αὐτῇ, παρ' οὐδὲν λογιζομένη φωνὰς, κραυγὰς, θυμοὺς, ἀπειλὰς, κωλύματα. Φαίνεται ὅτι εἶναι ἰσχυρά τις ἀμαζών, πηδῶσα φοβερά ἄλματα ὑπὲρ πᾶν τὸ προστυχόν, γελῶσα δὲ διὰ τοὺς θυμοὺς, τὰς κραυγὰς, τὰ κωλύματα τῶν ἀφιλοξένων καὶ μυχτηρίζουσιν τοὺς πάντας.

Σ' ἐνέβαλα, φίλτατε, εἰς περιέργειαν βεβαίως, καὶ μακρόθεν ἀκούω τὰς ἐκφωνήσεις σου. — Πᾶ! πῶς γίνεται τοῦτο; Πρέπει νὰ ἦναι μεγάλη τις βασιλίσσα ἡ κυρία αὕτη, ἡ τόσον ὑπεροπτικῶς ἐπιβάλλουσα ἑαυτὴν καὶ τὰς φιλοφρονήσεις αὐτῆς· πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνὰ χεῖρας μυρία μέσα καὶ παμπόλλους ὀπαδοὺς ἵνα πράττῃ τοιαῦτα ἀνέκουςτα. Ἀλλὰ ποίαις εἶναι; Ἀφοῦ διατρίβει αὐτόθι, βεβαίως καὶ θὰ τὴν εἶδες, φίλε· παράστησόν μοι τὴν μορφήν, τὰς χάριτάς της, καὶ ἴσως μὲ κατορθώσης ν' ἀφήσω τὴν Κερωπίαν, καὶ πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Δουναβέως νὰ δράμω, ἵνα θαυμάσω τὸ διάσημον τοῦτο πρόσωπον. Εἰπέ μοι, πῶς ἐνδύεται καὶ πῶς κτενίζεται; περιγράψόν μοι τὴν συνοδίαν αὐτῆς. Γνωρίζεις πόσον εἶμαι παράδοξος καὶ πόσον μοι ἀρέσκουσι τὰ παράδοξα...

— Ὡ φίλων φίλτατε, μένε πρὸς Θεοῦ εἰς Ἀθήνας· μὴ ἐγκαταλείπῃς τὴν Κηφισσίαν καὶ τοὺς φίλους καὶ τὰς τερπνάς των συνομιλίας· στρέφε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εὐλόγει τὸν Ἰφίστον, ὅτι δὲν ἦλθε καὶ πρὸς ὑμᾶς ἡ κυρία, ἥτις ἐνταῦθα παρατείνει τὴν ἐπίσκεψίν της ἀκόμη, καὶ δὲν παύει ἐπιδαφιλεύουσα τὰ δῶρα αὐτῆς. Μὴ ζητήσης πώποτε νὰ μάθῃς ἐκ τοῦ πλησίον ὁποία τις εἶναι, καὶ ἐκ βάθους καρδίας σοὶ εὐχομαι νὰ μὴ ἴδῃς ποτὲ τὴν ἀπειράριθμον συνοδίαν, μήτε τὰ δῶρά της τὰ πάμπολλα, δῶρα Μηδείας στυγεράς ζοφερῶν ταρτάρων.

Ἡ δυστυχὴς Ἀλεξάνδρεια, ἡ ταλαίπωρος Σμύρνη, ἡ δύστηνος πόλις τοῦ Κωνσταντίνου θὰ σοὶ εἰπῶσι τὸ ἐπάρατον ὄνομά της... Χολέρα!... μυριάδες δὲ παθόντων θὰ σοὶ ψιθυρίσωσι κλαίοντες

« ὁ Θεὸς ὠργίσθη, καὶ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ μεγάλη καὶ δικαία! »

Ζητεῖς ἀκόμη νὰ ἴδῃς τὴν μορφήν της, πῶς ἐνδύεται, πῶς κτενίζεται, ποῖοι οἱ ὀπαδοὶ της; Δὲν τὸ πιστεύω, καὶ ἂν τὸ ἤθελες, βεβαίως θὰ ἠδυνάτου νὰ σ' εὐχαριστήσω, διότι μέχρι σήμερον αἱ πληροφορίες μου πολὺ δὲν προσχώρησαν, ὥστε ἀγνοῶ ἐντελῶς καὶ τὴν μορφήν καὶ τὰ ἐνδύματά της, καὶ ποῖον εἶδος *coiffure* ἀρέσκει αὐτῇ κάλλιον. Ὅσον ὁμῶς διὰ τοὺς ὑπεκπιστάς της, τοὺς πιστοὺς αὐτῇ ἀκολουθοῦς, δύναμαι νὰ σοὶ τοὺς εἶπω... εἶναι τὰ δάκρυα, οἱ πόνοι, οἱ στεναγμοί, τὰ πένθη, αἱ ἀραί· εἶναι τάλαιναι μητέρες τὰ τέκνα των ζητοῦσαι ἐν ὀλοφυγμοῖς, κόραι ὀρφανὰι λυσίκομοι τὴν τεκοῦσαν ἀναζητοῦσαι, σύζυγοι τὰς συμβίας των ἀπολέσαντες, πκτέρες γηραλέοι τὰ στηρίγματα, τοὺς υἱοὺς των, ἰδόντες κατασυντριβομένους, δυστυχεῖς μακρὰν τῆς πατρίδος, μακρὰν τῶν γονέων, συγγενῶν, τέκνων εὐρισκόμενοι καὶ ἐπὶ κλίνῃς θανάτου καίμενοι ἔρημοι, φλεγόμενοι, διψῶντες, κατακυανούμενοι... τοὺς γονεῖς, τὰ τέκνα των κράζοντες μὲ μέλανα χεῖλη... εἶναι τὰ δάκρυα τοῦ ἀτυχοῦς ἡμῶν ποιητοῦ, τοῦ Ζαλακώστα!

Σοὶ εἶπον τοὺς ὑπασπιστάς· ἂν δὲ ἐπιμένῃς καὶ κατὰ τ' ἄλλα νὰ γνωρίσῃς αὐτὴν, σὲ συμβουλεύω, ν' ἀποταθῇς πρὸς τὸν ἀστυνόμον ἐκεῖνον τῆς Μασσαλίας ὅστις, κατὰ τὴν τελευταίαν χολερικὴν ἐπιδημίαν, ἔλαβε τὴν ὑπερτάτην πασῶν τῶν εὐτυχῶν νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὴν χολέραν.

— Ἀληθινά, τὴν εἶδε; — Μάλιστα, φίλτατε... ὡς λέγεται. Ὁ καλὸς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐκάθητο ἐπὶ πλατέος θρανίου, κύπτων ἐπὶ φακέλλου ἐγγράφων, ὅτε ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἀνοίγεται, γυνὴ δὲ τις μελανοφοροῦσα, δυσάρεστον δ' ἔχουσα τὸ πρόσωπον, εἰσέρχεται βραδυπόδητι καὶ ὡς ἔχῃ τις λέγει πρὸς τὸν ἀποροῦντα καὶ κεχηνότα ἀστυνόμον· — Καλ' ἡμέρα.

— Καλὴ σας ἡμέρα, ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος· τί μέ... θέλετε; — Ἦλθα νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ. — Εὐχαριστῶ... πολὺ· ἀλλὰ... πῶς λέγεσθε; — Χολέρα, ἀπήντησε μηδισα ἢ εἰσελθοῦσα. — Χολέρα!... καλῶς... ὠρίσατε... τί θέλετε ἄλλο; ἠρώτησε κάτωχρος ὁ Ἀστυνόμος. — Νὰ μοι δώσετε ἐν ἔγγραφον λέγον, ὅτι ἔχω ἄδειαν νὰ μείνω τέσσαρας ἐβδομάδας εἰς Μασσαλίαν...

— Πολὺ... καλὰ. — Καὶ νὰ λάβω μετ' ἐμοῦ χίλια πεντακόσια θύματα διὰ τὸν βωμόν μου. — Δὲν εἶναι πολλὰ;... — Μὴ μὲ κάμετε νὰ θελήσω περισσότερα. Θὰ μοι δώσητε λοιπὸν τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ἔγγραφον τοῦτο, καὶ μετὰ τέσσαρας ἐβδομάδας θέλω ἔλθαι νὰ λάβω τὸ διαβατήριόν μου, ὅπερ δὲν μοι ἀποδίδετε, ἂν τὰ θύματά μου ὑπερ-

βαίνωσι τὰ 4500. — Πολὺ . . . καλὰ . . . ἰδοὺ τὸ ἐγγραφόν σας, εἶπε τρέμων ὁ εὐτραφὲς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν ἀποτάθητι, φίλε μου, ἂν παρὰδοξα ζητῶν θέλῃς νὰ μὴ ἀγνοῇς καὶ τὰ κατὰ τὴν Χολέραν, ἀφοῦ γνωρίζεις τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν, τὰ κατ' Ἡρώ καὶ Λέανδρον, τὰ κατὰ . . . χίλια τόσα.

Ἀλλ' ἀφήσωμεν πάντα ταῦτα οὐδόλως ἀρμόζουσι κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις, καὶ, ὡς ἀναμφιδόλως παρετήρησας, εἶναι βεβιασμένον πολὺ. Σοὶ τὰ ἐγράψα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω, νὰ διασκεδάσω τὸν νοῦν μου ἀπὸ βαρέων λογισμῶν, νὰ λησμονήσω ἐπ' ὀλίγον τὴν μαινομένην θύελλαν. Ἀλλὰ ματαίᾳ προσπάθειᾳ γελῶ, πλὴν ὁ γέλως μου εἶναι μορφασμός μᾶλλον ὁμιλῶ ἐπὶ στιγμὴν περὶ ἄλλου ἀντικειμένου, ἀλλὰ τὸ φάσμα τῆς φθοροποιᾶς ταύτης νόσου ἐνώπιόν μου παρίσταται πάντοτε βλοσυρῶς ἀτενίζον· στρέφω καὶ ἄλλοῦ τὸ βλέμμα, πανταχοῦ ὅμως διακρίνω πρόσωπα κάτωχρα, μέτωπα πλήρη φροντίδων, ὀφθαλμοὺς ἐνδάκρεις, ἢ ἀνησυχίαν ἐμφαίνοντας, ὅλων δὲ τὰ χεῖλη ψιθυρίζουσιν· «Ὁ Ὑψιστος ἔστω ἴλεως ἐν τῇ ἐργῇ αὐτοῦ τῇ μεγάλῃ καὶ δικαίᾳ!»

Ὁ Ὑψιστος ἔστω ἴλεως, καθόσον τὸ κακὸν προσχώρησεν ἀπειλοῦν τοὺς πάντας γέροντας, νέους, νεάνιδας, ἄνδρας, νήπια, οὐδένα λυπεῖται· περᾶ, καὶ ὡς ἀκάμκτος θεριστῆς θερίζει, οἱ δὲ στάχεις πίπτουσι σωρηδὸν ὑπὸ τὸ ἀμείλικτον δρέπανόν του. Ὀλίγοι ἀνεχώρησαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ὅπου ὅμως ἤρχισε νὰ διαδίδεται τὸ νόσημα, καὶ θὰ διαδοθῇ ἀκόμη, ἀφοῦ ἡ Κυβέρνησις τοῦ δυστυχοῦς τούτου τόπου περὶ παντὸς ἄλλου φροντίζει ἢ περὶ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ· οὐδὲν μέτρον προφυλάξεως ἔλαβε, καὶ ἴσως οὐδ' ἐνταῦθα ἠθέλομεν σήμερον τυραννεῖσθαι τοσοῦτον, ἂν ἐγκρίως καὶ δραστηρίως ἐφρόντιζε καὶ ἐνήργει. Ἡ ὑπερτάτη ἀρετὴ τῶν ἀρχῶν εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, ὅς τις ἐνταῦθα εὔρε θρόνον χρυσοπόρφυρον, καὶ δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ἐντελῶς τὴν ἐπικινδυνωδестаτήν ἐπιβρόχην του. Ὁ Δούναβις, χάρις τῷ Ὑψίστῳ, ῥέει μακρὺς, πλατὺς, ὁ δῆμαρχός μας ὁμῶς φοβούμενος, νὰ κατακουράσῃ τοὺς τόσους πυροσβέστας, καὶ λυπούμενος νὰ ἐξαντλήσῃ τὸν ποταμὸν, τὸν δρόμον του μόνον καταβρέχει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, ἀφίνων τὴν ἐπίλοιπον πόλιν εἰς λίμνας κοινορτοῦ πνιγομένην, καὶ τοῦτο δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ νὰ θυμώσῃ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ναυτικοῦ, ὅστις τὴν μουσικὴν τοῦ ναυαρχείου του (sic) μόνον ὅταν γευματίζῃ αὐτὸς παρ' αὐτῷ καλεῖ, ὅπως τῷ καταστήσῃ τὰ ἐδέσματα εὐχώνευτα, καὶ μὴ πάθῃ ὁ λεπτοφυὲς στόμαχός του.

Ἡ ἀσθένεια ἐν τούτοις λυμνίνεται τὸν λαόν, οἱ κύριοι δὲ οὗτοι κατατρώγονται, ἂν οὐχὶ ὡς Καννίβαλοι, βεβιαίως ὅμως ὡς στερούμενοι πνεύματος. Εἶναι ἀπερίγραπτος, φίλε, ἡ ἀναλγησία, ἣν ἐπέδειξαν κατ' αὐτὰς οἱ τοῦ λαοῦ πατέρες. Εἰς πόλιν 35000 κατοίκων ἐν νοσοκομεῖον ὑπάρχει μόνον, μάλιστα σήμερον, ὅτε τὰ κρούσματα ὑπερβαίνουν πάντοτε τὰ 120, οἱ δὲ ἐπισυμβαίνοντες θάνατοι οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 35! Καὶ οἱ φόροι ἐν τοσοῦτῳ ἀπαιτοῦνται, καὶ ὁ δυστυχὴς λαὸς δίδει ἀγογγύστως τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του μετὰ τοῦ αἵματος τῆς καρδίας του μεμιγμένον, καὶ τὸ Δημαρχεῖον ἔχει χιλιάδας φλωρίων εἰσοδήματα. Εἰς τοιοῦτον πληθυσμὸν, κατὰ τοιαύτην ἀνηλεῆ ἐπιδημίαν, μόνον τέσσαρας ἱατροὺς διώρισε, καὶ τούτους μεθ' ὀπόσης δυσκολίας, μεθ' ὅποσα λόγια!

Ἀλλ' ἔχουσι δίκκιον· πῶς ἄλλως νὰ σχηματίσωσι κολοσσιαίας περιουσίας, νὰ ἔχωσι κτήματα προσοδοφόρα καὶ τοσοῦτους θεράποντας μὲ γυμνάς τὰς κεφαλὰς ἐνώπιόν των ἵσταμένους; πῶς θὰ ὑπάγῃσι βραδύτερον εἰς Παρισίους; καὶ ἐκεῖ ἅπαξ εὐρισκόμενοι νὰ μὴ ἔχωσι πῶς νὰ δείξωσιν ὅτι εἶναι ἄρχοντες τῶν Ἡγεμονιῶν, κατασσωτευόμενοι, σπαταλῶντες, χρεούμενοι καὶ ἐπὶ τέλους γυμνοὶ ἐπιστρέφοντες! . . . Λύται αἱ βδέλλαι ἐπὶ πολὺ θὰ ὑπάρξωσιν ἔτι πρὸς δυστυχίαν τῶν μερῶν τούτων, ἅτινα φυσικῶς πλούσια ὄντα, ὑπὸ πατρικὴν κυβέρνησιν ἠθελον εἶσθαι πλήρη εὐδαιμονούντων κατοίκων, οὐδεὶς δὲ ἤθελεν εὐρίσκεσθαι ὁ κατακραυγάζων, ἐνῶ σήμερον ὁ κόσμος ὅλος εἶναι εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν δυσαρεστημένος. Ἡ πενία τοὺς πάντας ἐκύκλωσεν, ὑπάλληλοι δὲ, ἔμποροι, κτηματῖαι, χειρῶνακτες βλέπουσι, μαστιζόμενοι ἤδη, τὴν θέσιν των ὁσημέραν χειροτερεύουσιν, μὴ ἐλπίζοντες βελτιώσιν εἰμὴ ἐκ ριζικῆς τινος μεταρρυθμίσεως.

Ἡ μικρὰ ἡμῶν Ἑλλάς εἶναι ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης ἀπάσης, κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, τὸ ἐπαινετὸν παράδειγμα, ὅπερ θέλουσι πολλὰ κράτη σήμερον νὰ μιμηθῶσιν, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ, ἀφοῦ τὸ κακὸν προσχώρησε πανταχοῦ. Εἰς γνωρίζεις, ἡ χολέρα ἐνέσκηψεν εἰς Ἀγκῶνα, εἰς Μασταλίαν, εἰς πόλεις τινὰς τῆς Ἰσπανίας, λέγεται δὲ καὶ εἰς Μεδιόλανα καὶ εἰς Βιέννην. Εἰς Ἀγκῶνα, ὡς ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐγένετο καὶ γίνεται μεγάλη θραῦσις, περὶ δὲ τὰς δώδεκα χιλιάδας κατοίκων ἀνεχώρησαν, ἐνῶ οἱ νέοι ἱατροὶ τῆς Ἰταλίας πανταχόθεν τρέχουσιν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Οἱ ἱατροὶ, οἱ μὴ δειλιάσαντες, οἱ κατὰ τὸν ὅρκον αὐτῶν καὶ τὴν συνείδησιν τὸ καθήκόν των ἐκπληρώσαντες, εἶναι σήμερον ὡς στρατιῶται ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῶν σημαίων των πολεμοῦντες, εἶναι ὡς σωτῆρες τῆς πατρίδος, εἶναι ἔτι πλέον, σωτῆρες τῆς δεινοπαθοῦσης ἀνθρωπότη-

τος, καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος ὀφείλει νὰ εὐλογήσῃ τοὺς ἀνδρείους τούτους, τοὺς ἐν μέσῳ φοβερωτάτου πυρὸς ὁρμῶντας ἵνα ὁμοίων των λυτρώσῃσι καὶ ἀποδώσῃσιν αὐτὸν εἰς τὴν κλαίουσιν οἰκογένειάν του.

Οἱ πλείότεροι τῶν ἐνταῦθα ἱατρῶν ἡμῶν ἐκπληροῦσι μετὰ συνειδήσεως τὸ καθήκον των. Εἶναι ἀκάματοι, τρέχουσιν ὅπου καλοῦσιν αὐτοὺς, πολλοὶ δὲ ὀφείλουσιν αὐτοῖς ὅτι ἐπαναδύεσθαι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ὡς ἐν Σμύρῃ, Ἀλεξανδρεῖς καὶ Κωνσταντινουπόλει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὁ φόβος δὲν λείπει. Γνωρίζω εὐκατάστατόν τινα Βούλγαρον πληρόντων ἀνὰ δύο φλωρία ἱατρῶν τι, ἵνα καθ' ἑκάστην ἐπισκέπτηται αὐτὸν, διότι κατὰ πᾶσαν στιγμήν φαντάζεται πόνους εἰς τὸ ὑπογάστριον, εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὰ πλευρά, εἰς τοὺς μῆνιγγας, εἰς τὸν δάκτυλον, εἰς τὰ χεῖλη.

Σοὶ διηγήθην τὸ ἀνέκδοτον τοῦ ἀστυνόμου τῆς Μασσαλίας, ἀλλὰ δὲν σοὶ εἶπα καὶ τὸ τέλος. Μετὰ τὰς ὀρισθείσας τέσσαρας ἐβδομάδας ἡ Χολέρα παρουσιάζεται εἰς τὸν Ἀστυνόμον, φαιδρὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ ζητοῦσα τὸ διαβατήριον. — Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ δώσω, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ὅστις τὴν φορὰν τούτην ἦτο ἰσχνός. — Καὶ διατί; ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Διότι τὰ θύματα εἶναι πλείονα τῶν 3500, ἐνῶ ἡμεῖς μόνον 1500 προσδιωρίσαμε. — Πᾶ! πᾶ! — Πῶς; γελάτε; . . ἀνέκραξεν ὁ Ἀστυνόμος — Πᾶ! πᾶ! πῶς νὰ μὴ γελάσω; Σᾶς ὀρκίζομαι, Κύρια, μὰ τὸ δρέπανόν μου, ὅτι μόνον 1500 ἔλαβον μετ' ἐμοῦ, ὁ δ' ἄλλος ἀριθμὸς εἶναι θύματα τοῦ ἀδελφοῦ μου φόβου καὶ τῶν ἱατρῶν.

Ὁ Ἀστυνόμος ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὸ διαβατήριον.

Ὁ φόβος λοιπὸν συντείνει πολὺ εἰς τὴν ἀσθένειαν ταύτην, καὶ βεβαίως θ' ἀνέγνωσας τὸ ἀνέκδοτον ἐκείνο τῆς «*Επιταφίου*» καθ' ὃ κακοῦργός τις προτιμήσας τῆς δεκαετοῦς φυλακίσεως τὴν ἐξάπλωσίν του δύο μόνον ὥρας ἐπὶ κλίνης, ἢν τῷ παρέστησαν ὡς κλίνην ἀποθανόντος τινὸς ἐκ χολέρας, ἀλλὰ φοβούμενος, καὶ ἐκ τοῦ φόβου μὴ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς, αἰσθάνεται αἰφνης πόνους ὀριμῆς εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ἐκθάλλει φωνὰς μεγάλας· ὁ ἱατρός τρέχει καγγάζων, καθότι ἡ κλίνη ἦτο ἡ ἰδική του· ὁ δὲ κακοῦργος ἠσθένησε.

Δὲν θέλω, φίλτατέ μοι, νὰ σοὶ ἀπαριθμήσω τὰ καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κακοῦ, πίπτοντα θύματα, διότι καὶ εὐκόλῳ δὲν εἶναι· σοὶ λέγω μόνον, ὅτι ἡ χθὲς ἦτο ἀποφράς ἡμέρα, καθότι ὑπὲρ τὰ 180 ἦσαν τὰ κρούσματα, οἱ δὲ θάνατοι ὑπὲρ τοὺς 65. Εἶναι ὁδοὶ δι' οὐ διαβαίνων οὐδὲν ἄλλο ἀκούεις εἰμὴ κλαυθμοὺς καὶ ὀλοθυγμοὺς, οὐδὲν ἄλλο

βλέπεις ἢ πενθηροῦντα πρόσωπα. Μητέρες ἐντὸς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπώλεσαν τρία ἢ καὶ τέσσαρα τέκνα, οἱκοὶ δὲ ἀρκετοὶ ὀλοτελῶς κατεστράφησαν. Μὴ νόμιζε ὅτι ἐνταῦθα συνεστήθησαν ἐστιατώρια δωρεάν, ἐν οἷς ὁ πένης λαὸς νὰ εὐρίσκῃ ὀλίγον ζωμὸν καθαρὸν καὶ μικρὸν τεμάχιον νωποῦ κρέατος, ἵνα ἐνισχύσῃ τὸν στόμαχόν του· ἐδῶ μεταγγίζονται χιλιάδες φλωρίων στρογγύλων εἰς τὰ ταμεῖα, ἀλλ' οὐ φροντὶς ἱπποκλειδῇ ἄλλη ἢ περὶ διαρπαγῆς ἀτυστόλου καὶ ἀνιέρου τοῦ δημοσίου πλούτου· καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμοῦνοι τ' ὁμολογοῦσιν.

Οἱ ἱατροὶ λέγουσιν ὅτι ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμὴν δὲν ἐφθάσαμεν, ἀλλὰ προσεγγίζομεν· καὶ ἀφοῦ εἶναι νὰ γίνῃ τὸ κακὸν, ἅς γίνῃ τὸ ταχύτερον, ὅπως ἅπαῶς λυτρωθῶμεν. Μέχρι σήμερον τὰ κρούσματα καὶ οἱ θάνατοι συνέβησαν παρ' ἐκείνοις οἵτινες, μηδεμίαν ἐτήρησαν δίαιταν, παρὰ τῷ ὄχλῳ, ὅστις καὶ πτωχὸς εἶναι καὶ εἰς μέγαν βαθμὸν ἀμαθῆς. Προχθὲς ἔλεγον εἰς γυναῖκά τινα νὰ μὴ ἐξέρχεται γυμνῶς λίαν πρωὶ καὶ νὰ μὴ τρώγῃ ὅ,τι εὐρίσκει· αὐτὴ δὲ ἀπαντῶσα εἶπεν·—Εἴαν ἦναι ν' ἀποθάνω, καὶ εἰς κουτὶ νὰ μὲ βάλῃς, θ' ἀποθάνω.

Ὁ Πατριάρχης κάλλιστα ποιῶν ἀνέβαλε τὴν νηστείαν τοῦ Αὐγούστου, ἀλλ' ὀλίγοι ἐκ τοῦ χύδην λαοῦ ἤκουσαν τὴν πρόσκλησίν του· καὶ ἐν τούτοις καθημερινῶς βλέπουσιν, ὅτι πολλοὶ δίδουσι τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τὰ αὐτὰ συνέβησαν καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Εἶναι δὲ πολὺ περήγορον, ὅτι οὐδὲν ἤκούσθη κρούσμα ἐπὶ προσυλαττομένων, καὶ πίστευσόν με, ἐφέτος οὐδὲ σταφυλῶν θὰ γευθῶμεν, οὐδὲ μήλων, οὐδ' ἄλλων ὀπωρῶν ἂν καὶ εἶναι ἄφθονοι, διότι τὰ πάντα ἀπεσκορκίσσαμεν. Ἐν τῇ πόλει ὅμως πωλοῦνται εἰς γωνίας τινὰς, ἀγνοῶ ἂν κρυφίως ἢ ὄχι. Τὴν ἡμέραν δύναται τις νὰ ἴδῃ καὶ φίλον του τινά· αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις, εἰ καὶ χαλαρωμέναι, δὲν ἔπαυσαν ἐντελῶς· ἀλλ' ἀπὸ τῆς 8 ὥρας τῆς ἑσπέρας πάντες κατακλείονται εἰς τὰς οἰκίας των· πλὴν δὲ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν, ἐν αἷς ὑπάρχει κίνησις τῆς ὀχημάτων, ἱατροὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φερόντων, αἱ ἄλλαι εἰσὶ καὶ ἔρημοι καὶ σιωπηλαί.

Δὲν εἶμαι τόσοσ δειλός, καὶ ἴσως δὲν τὸ ἀγνοεῖς· ἐν τούτοις, φίλτατέ μοι, προχθὲς ἐπιστρέφων οἴκαδε ἐκ τινος οἴλου μικρὸν ἀσθενούντος, καὶ διασχίζων τὴν πλατεῖαν ὁδὸν, τὴν παρὰ τὸν *Δημόσιον Κήπον*, μηδένα δ' ἄνθρωπον βλέπων, ὕλακας δὲ δυστηχεῖς κυνῶν καὶ κύνας ἀκούων καὶ διακρίνων, ὑπ' οὐρανὸν σκοτεινὸν περιπατῶν καὶ κατὰ νοῦν φέρων τὰ ὅσα περὶ τῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πανωλεθρίας ἔμαθον, ἐφοβήθην· καὶ ὅτε ἐπάτησα τὸν οὐδὸν τῆς θύρας τοῦ οἴκου μου νύχαρίστησα τὸν Θεόν, ὅτι δὲν ἔπαθ' ἂν κατ' ὁδόν.

Γάλα, φίλε μου, διὰ τοῦτο· ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἐγέλων ἀναγινώσκων τὸν φόβον τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει· σήμερον ὅμως δὲν γελῶ, καὶ, ἂν ἤθελον, δὲν θὰ ἠδυνάμην· εὐρίσκομαι κεκλεισμένος ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ σοὶ γράφω τὸ μέγα τοῦτο γράμμα, ὑπερὶ δὲν θέλει σ' εὐχαριστήσῃ, ἀνυμφιλέκτως. Ὁ Ἀρχιμήδης ἔλεγε· δός μοι πᾶ στῶ καὶ τὴν γῆν κινήσω· οἱ ἐνταῦθα ὅμως φωνοῦσι· δός μοι πᾶ κρυβῶ καὶ τὴν ροῦσον ἀποσοβήσω! Οἴκαι πολλοὶ γνωστῶν μοι προσώπων ἐγένοντο ὡς λοιμοκαθαρτήρια, οὐδεὶς δ' ὁ δεκτὸς ἐν αὐτοῖς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ δι' ὑποθέσεις ἀκόμη. Χθὲς καὶ σήμερον λιτανεῖται ἐτελέσθησαν ὑφ' ὅλου τοῦ κλήρου ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὁ Ὑψιστος δὲ εἶθε φανῇ ἡλεως ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ τῇ μεγάλῃ καὶ δικαίᾳ! . .

Τελειῶ, φίλτατε, τὴν ἐπιστολὴν μου, καὶ ἐκ βάρους καρδίας σοὶ λέγω, ὑγίαινε! Ἡμεῖς ὑποφέρομεν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἡ Ἑλλάς ἡμῶν, ἡ μυρία ἄλλα πικρά ποτήρια καθ' ἑκάστην πίνουσα, εἶθε μὴ πάθῃ! Προσεύχου καὶ δι' ἡμᾶς, ὡς ἡμεῖς δι' ὑμᾶς, καὶ εὐχου νὰ δυνηθῶ ζῶν νὰ σοὶ γράψω βραδύτερον ἑτέρας ἐπιστολάς χαρᾶς καὶ γελώτων.

(Ἔπεται ὑστερόγραφον.)

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΜΑΚΤΑΛ ΕΛ ΑΡΑΜΠ

Η

ΣΦΑΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ.

Ἐκ τοῦ Καρμῆλου τὴν 16 Αὐγούστου 1863.

Τῇ διευθύνσει τῆς Παρδώρας.

Καταχωρίσατε, ἂν τὸ ἐγκρίνετε, τὸ ἀκόλουθον ἀρθρίδιον εἰς τὸ ἀξιότιμον φυλλάδιόν σας. Εἶναι διήγημα ἀνεπιτήδευτον, καὶ τοιοῦτον οἶον χθὲς τὸ ἤκουσα παρὰ δύο αὐτοπτῶν μαρτύρων. Ὁ εἷς εἶναι ὁ Σέχης τῶν Χριστιανῶν τῆς Αἰφας (χωρίου ἐπὶ τοῦ Καρμῆλου), ὁ δὲ ἕτερος γραῖα Βεδουῖνα ὀνομαζομένη Ἐμ. Μωχάμετ (Μήτηρ τοῦ Μωάμεθ) (*).

Ἡ οἰκογένειά μου κατοικεῖ προσωρινῶς εἰς Αἰφαν καὶ ὡς εἰκὸς πᾶσαν Κυριακὴν ἐπισκέπτομαι τὸ χωρίον. Προχθὲς ἀφείς πολὺ ἀργὰ τὴν Κάϊφαν ἐπλανήθην νύκτωρ εἰς τοὺς ἐλιγμούς τοῦ ἔρους, καὶ θὰ ἦτο ἴσως ἀδύνατον νὰ φθάσω πρὸ τῆς ἡμέρας εἰς Αἰφαν, ἂν κατὰ τύχην δὲν διέκρινα εἰς μικρὰν κατᾶσκιον κοιλάδα φυτὰ τινα. Ὁδηγηθεὶς παρ' αὐτῶν

εὐρέθην εἰς σκηνὰς Βεδουίνων μικρᾶς τινος ομάδος· ὅτε δὲ ἐγκύγισαν οἱ σκύλοι ἤλθε πρὸς ἐμὲ ὁ Σέχης καὶ ἀκούσας με εἰπόντα ὅτι ἡμην φίλος ἀπήντησε· Πολλὰ πλοῦτη καὶ μεγάλη οἰκογένεια εἰς τὸν ξένοκ, ὅστις τιμᾷ τὴν σκηνήν!

Γάλα, ὁξυνόγαλον καὶ αὐγὰ ἀμέσως παρετέθησαν ἐμπρὸς μου καὶ δὲν θὰ συγκατένευεν ὁ ξενίζων με νὰ με συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ χωρίου, ἂν δὲν τὸν ὑπεσχόμην ὅτι ἤθελα ἐπιστρέφει τὴν ἐπαύριον ὅπως σφάζῃ ἔριφον εἰς τιμὴν μου. Λαβὼν τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην ἐσύριξεν εἰς τὴν πλησίον εὐρισκομένην φορβάδα, ἐπήδησεν εἰς αὐτὴν καὶ με συνώδευσε μέχρι τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ τὸν ἠρώτησα νὰ μοι εἴπῃ πῶς ὠνομάζετο τὸ μέρος ὅπου ἦτον ἐσκηνωμένος. — Ὅλοι τοῦ χωρίου οἱ κάτοικοι τὸ γνωρίζουν, ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ αἱ σκηναὶ μας κατ' ἔτος πρὸ τοῦ φθινοπώρου δὲν ἀφίνουν τὸ Μάκταλ ελ-Ἀραβ.

Τὴν ἐπαύριον πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου παρεκάλεσα τὸν γέροντα Σέχην τοῦ χωρίου ἰωὺ Τέλχαμην νὰ με συνοδεύσῃ ἕως εἰς τοῦ φιλοξένου Βεδουίνου. Καθ' ὁδὸν τὸν ἠρώτησα διατί τὸ μέρος ἐκεῖνο ὀνομάζεται Σφαγεῖον τῶν Ἀράβων. — Ὀλίγον ὑπομονή, μοι εἶπε, καὶ θέλω διηγηθῇ τοῦτο ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ φιλοξενήσαντός σε χθὲς. — Μετὰ μιᾶς ὥρας σχεδὸν ἵππασίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὰς σκηνὰς καὶ πάντες οἱ Βεδουῖνοι, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἐξηλθον εἰς προὑπάντησίν μας. Ἐν βραχεὶ χρόνῳ διαστήματι προητοίμασαν πρόγευμα ἐκ καφέ, γάλακτος, βουτύρου καὶ μέλιτος· μεγίστην δὲ δυσκολίαν ἐπέισαμεν τὸν ἀρχηγὸν νὰ μὴ σφάζῃ κάμηλον διὰ νὰ μᾶς φιλοδωρήσῃ, ἀλλὰ μόνον ἔριφον.

Ἐν τῷ μεταξύ τοῦτο ὁ Τέλχαμης μοι ἔδειξε γραῖαν τινά, ἥτις σιωπῶσα μόνη ἐκάπνιζε με σοβαρότητα. οἶδού, μοι εἶπε, τὸ μόνον ἐπιζήσαν ὃν ἐκ τῶν Ἀράβων οὐς οἱ Γάλλοι ἐσφαζαν εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Πλησίασε, ἀδελφὴ, θὰ διηγηθῶ εἰς τὸν ξένον τὴν ἱστορίαν τῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν σου. Ἡ γραῖα ἐστρεψε πρὸς ἐμὲ τοὺς ἐτι ζωηροὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἀφοῦ ἐξέτασεν ἐπὶ μικρὸν τὴν φυσιογνωμίαν μου, ἐνθάρρυνθεῖσα ἐπλησίασεν· ὁ δὲ Τέλχαμης ἤρχισεν οὕτως.

« Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐσκήνωσεν ἐνταῦθα φυλὴ Βεδουίνων.

» Ὅτε ὁ μετὰ τοῦ Βουναπάρτη (*) Γαλλικὸς στρατὸς ἐπολιόρχησε τὴν Ἀκρην, ὁ Κλέβερ ἐστρατοπέδευε μετὰ σώματος στρατιωτῶν εἰς τὸ χωρίον Σεφάμερ. Ὁ στρατὸς ἐν γένει ἐπασχεν ἑλλειψίν τροφῶν. Εἰς τῶν Χριστιανῶν κατοίκων τοῦ Σεφάμερ

(*) Οἱ Ἀραβες, Χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι, λαμβάνουσι τὸ ὄνομα τοῦ τέκνου των ἅμα ὡς γεννήσωσιν. Διὸ προσγορεῖνται ὁ πατήρ τοῦ Νάσσερ· ἡ μήτηρ τοῦ Νάσσερ· ὁ πατήρ τοῦ Μωάμεθ· ἡ μήτηρ τοῦ Μωάμεθ καὶ καθεξῆς.

(*) Οἱ Ἀραβες ἐν γένει ὀνομάζουσι τὸν Ναπολέοντα Α΄. Βουναπάρτη.